

OP HET GENIALE AF

Benedict Wells bij Meulenhoff:

Het einde van de eenzaamheid

Becks laatste zomer

Op het geniale af

www.meulenhoff.nl

Benedict Wells

Op het geniale af

ROMAN

Vertaald door
Gerda Baardman

MEULENHOF

De vertaling van dit werk is mede mogelijk gemaakt door een subsidie van het Goethe-Instituut, dat gefinancierd wordt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Duitsland.

ISBN 978-90-290-9378-1

ISBN 978-94-023-1505-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6287-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Fast genial*

Omslagontwerp: Zeno

Omslagbeeld: Benedict Campbell

Auteursfoto: Bogenberger Autorenfoto's.com

Vormgeving binnenwerk: Adriaan de Jonge

© 2011, 2016, 2018 by Diogenes Verlag AG Zürich. All rights reserved.

© 2020 Nederlandse vertaling Gerda Baardman en Meulenhoff Boek-
kerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Helene en Adrian, die als
een zus en broer voor me zijn

Dit verhaal is gebaseerd op gebeurtenissen die echt hebben plaatsgevonden, maar de personages en de handeling zijn fictief.

'Where I am, I don't know, I'll never know,
in the silence you don't know,
you must go on, I can't go on,
I'll go on.'

Samuel Beckett

Ergens in 2005

Claymont

I

'Ik ga hier weg!'

Zoals al zo vaak zat Francis op de afdeling psychiatrie naast zijn moeder. De stoel was te klein, de leuning drukte tegen zijn rug. Hij deed zijn ogen dicht en stelde zich voor dat hij van een klip sprong en met zijn hoofd naar voren de zee in dook.

Zijn moeder praatte door: 'Ik ga ontsnappen of ik neem een advocaat. Het is allemaal jouw schuld, Francis, jij hebt mijn leven kapotgemaakt.'

Sinds hij haar met hulp van de noodpsychiater van dienst naar het ziekenhuis had gebracht, was ze niet meer zo over hem te spreken.

Ze wachtten op de dokter. Francis haalde een muntje uit zijn zak: kop betekende dat alles goed kwam, munt het tegenovergestelde. Zenuwachtig gooide hij het omhoog, ving het op en legde het op de rug van zijn hand. *Kop of munt*. Hij wilde net kijken toen de deur openging en dokter Sheffer, de nieuwe chef de clinique, binnenkwam.

Hij knikte naar Francis en legde een hand op de schouder van de veertigjarige vrouw op de stoel, die een totaal afwezige indruk maakte. 'Hoe lang is ze al zo?'

'Ongeveer een week.' Francis wreef in zijn ogen. 'Ze is helemaal de weg kwijt, als je dat zo kunt zeggen.'

Ja, dacht hij, dat kun je wel zo zeggen.

De dokter maakte aantekeningen en keek in de status. *Ka-*

therine Angela Dean, stond er op de map. 'Dus je moeder heeft een schizoaffectieve bipolaire stoornis?'

Francis haalde zijn schouders op. 'Zo gaat het al jaren. En als ze dan ook haar medicatie niet meer neemt, stort ze helemaal in.'

'Dat dacht ik al,' zei zijn moeder. Ze leek in zichzelf te praten en schudde haar hoofd. Dokter Sheffer keek haar aan. Het donkere haar hing voor haar gezicht, ze had kringen onder haar ogen en kon ondanks haar vermoedigheid haast niet stilzitten, maar zelfs in deze toestand was ze ontegenzeggelijk mooi.

Francis vertelde over haar ziekte en haar agressiviteit tegenover hem. Ze sliep nauwelijks meer en dacht dat haar burens en Ryan, haar ex, achter haar aan zaten. 'Ze heeft zelfs onze telefoons weggegooid omdat ze dacht dat er een zendertje in zat.'

Zijn moeder beantwoordde zijn blik. Plotseling gaf ze hem een liefdevol kneepje in zijn hand. Verrast kneep hij terug. Even vergat hij haar gekte en voelde zich heel dicht bij haar, net als toen hij nog klein was, hij vond het hartverscheurend dat ze hier nu al voor de derde keer zat.

'Hoe oud ben je?' vroeg de dokter.

'Bijna achttien.'

'Je lijkt ouder.'

Dat hoorde Francis vaker, maar hij wist nog steeds niet wat hij daarop moest antwoorden.

Dokter Sheffer keek weer in de status. 'Heb je broers of zussen?'

'Ja, een halfbroer, Nicky. Maar die woont in New York bij mijn stiefvader. Mijn moeder en ik wonen alleen.'

'En je eigen vader?'

Francis keek naar de grond. Dat was de grote vraag. Hij wist

niet wie zijn vader was. Dat had zijn moeder nooit willen zeggen. Ze had alleen een keer verteld dat ze een kortstondige relatie had gehad met iemand van ver weg. 'Ver weg' kon van alles betekenen, misschien was zijn vader wel een Australiër of een Engelsman. Maar waarschijnlijk verborg zich achter dat 'ver weg' gewoon een of andere lul, een yup die bij een bezoekje aan L.A. na een wedstrijd van de Lakers zijn moeder had geneukt. Ze had destijds als cheerleader veel fans en waarschijnlijk had een van hen zijn genen in de strijd geworpen en zonder het te weten een zoon verwekt.

'Ik ken mijn vader niet. Ik weet niet eens hoe hij heet.'

Dokter Sheffer knikte en sloeg de map dicht. 'Je moeder is bij ons in goede handen,' zei hij. 'Het belangrijkste is nu dat ze tot rust komt en slaapt.' Wat natuurlijk inhield dat ze zijn moeder volstopten met medicijnen en hier hielden.

En inderdaad. Daar kwam Steve aansloffen, de dikke verpleeghulp die Francis nog van de vorige keren kende. 'Zo, mevrouw Dean. Kom, ik breng u naar uw kamer.'

Geduldig leidde hij haar naar de gang. Francis stond op en bedankte dokter Sheffer. Ze gaven elkaar een hand. De dokter moest omhoogkijken; zijn handdruk was bijzonder stevig, zoals die van de meeste mannen die niet groot zijn. Francis pakte de koffer van zijn moeder en volgde haar.

Terwijl ze door de gang liepen zette hij zich al schrap voor Steves slechte grappen. Ze gingen naar kamer 039. Daar pakte zijn moeder haar koffer uit, verrassend rustig en precies. Francis leunde tegen de deur en sloot zijn ogen, want ook hij had de afgelopen dagen nauwelijks geslapen. Hij dacht aan zijn klasgenoten, die nu thuis aan tafel zaten of in het overdekte winkelcentrum rondhingen.

Steve probeerde hem op te vrolijken. 'Hé,' zei hij grijnzend,

‘hoeveel blondjes heb je nodig om een gloeilamp te verwisselen?’

Francis deed zijn ogen open en keek de verpleeghulp met gefronste wenkbrauwen aan. Toen dat niet genoeg bleek, haalde hij ook zijn schouders op.

‘Vijf!’ Triomfantelijk stak Steve met gespreide vingers zijn hand op. ‘Een om de lamp vast te houden en vier om de ladder rond te draaien!’

Om hem niet helemaal voor gek te laten staan glimlachte Francis flauwtjes. Zijn moeder haalde een ingelijste foto uit haar tas van een grote, breedgeschouderde, zwartharige jongen in een sportjackje. Hij zag er uitgeput maar tevreden uit. Hij had net een belangrijke worstelwedstrijd gewonnen. De foto was al vrij oud, zoals de meeste foto’s waarop hij tevreden keek.

Terwijl zijn moeder doorging met uitpakken, liep hij de gang in. Het linoleum piepte bij elke stap. De verpleegkundigen kenden hem en keken hem medelijdend aan. Soms dacht hij dat dat niet vanwege die toestand met zijn moeder was, maar omdat hij *ook nog* die toestand met zijn moeder had. De meeste mensen zagen hem als een mislukkeling zonder perspectief of een domme reus, en het was wel zuur dat hij het tegendeel niet kon bewijzen. Vroeger was hij heel goed op school. Er ontglipten hem telkens zinnen die de leraren opmerkelijk vonden en toen hij naar de middelbare school ging was hij zelfs de beste van de klas geweest. Sommigen dachten zelfs dat hij hoogbegaafd was. ‘Frankie, mijn kleine genie!’ zei zijn moeder in die tijd vaak tegen hem. Maar daarna was het hard bergafwaarts gegaan en tegenwoordig was hij al blij als de school zijn kleinste probleem was.

Het wit van de muren van de kliniek was in de loop der jaren vergeeld en in de televisiekamer stond een documentaire

op. Francis zag een paar patiënten als zombies door de gang schuifelen, in joggingbroek of bermuda en met vet, ongewassen haar. Sommigen brabbelden voor zich uit, anderen staarden alleen maar stom in het niets, versuft door de medicatie. Eigenlijk best een goeie setting voor een horrorfilm, dacht hij.

Bijna alle kamerdeuren waren dicht, maar eentje stond half-open. Als door de bliksem getroffen bleef Francis staan. Door de kier zag hij een meisje dat alleen een zwarte spijkerbroek en een beha aanhad en bezig was een t-shirt aan te trekken. Haar hoofd zat nog in het shirt, hij zag haar borsten en toen verscheen haar gezicht: bleke huid, schouderlang zwart haar, fraai gevormde mond. En grote, donkere ogen – die nu in de richting van de deur keken.

Francis schrok, hij begreep niet wat er was gebeurd. Iemand had zijn hoofd gepakt en het een paar keer in ijskoud water ondergedompeld. Iemand had hem in een katapult gelegd en duizend meter omhooggeschoten. Iemand had hem keihard op zijn borst geslagen, maar het deed geen pijn. Alles gebeurde tegelijk. Het was 14 uur 32 toen voor Francis Dean alles veranderde.

Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. Ze had piercings in haar oren en neus en haar polsen zaten in het verband; waarschijnlijk haar entreebewijs voor kamer 035.

Even leek ze geïrriteerd omdat ze haar deur open had gelaten, toen kwam ze naar hem toe. 'Opzouten. Gluurder.'

'Ik wilde niet... Ik liep langs en...'

Ze stak haar middelvinger op en sloeg de deur voor zijn neus dicht.

Francis bleef nog een ogenblik staan en las de naam op het bordje naast de deur: *Anne-May Gardener*. Die naam moest hij onthouden.

Claymont was een provinciegat aan de oostkust, net groot genoeg voor het standaardaanbod van een kleine stad: McDonald's, Papa John's, Starbucks, Wal-Mart, Subway en Lucky Brand Jeans. Voor festivals of een universiteit was het een paar slagen te klein en wie iets van zijn leven wilde maken vertrok meteen na zijn eindexamen. De achterblijvende inwoners hadden een minderwaardigheidscomplex omdat ze hier woonden en niet vijfenveertig kilometer verderop in Jersey City, net zoals de mensen in Jersey City complexen hadden omdat ze daar woonden en niet in New York. Maar de grootste complexen hadden de bewoners van trailerpark Pine Tree aan de rand van de stad. Dat waren gekken, losers of gebroken gezinnen. Zelfs de meeste kinderen maakten daar al een gestoorde indruk, met slecht geknipt haar, slechte tanden en de wezenloze gezichtsuitdrukking die je krijgt als het leven de onwetendheid op je gezicht heeft vastgeniet. Hier woonde Francis sinds tweeënhalf jaar met zijn moeder. Door haar ziekte was ze haar baan als secretaresse bij een makelaarskantoor kwijtgeraakt en kort daarna had zijn stiefvader bij een ongelukkige beursspeculatie bijna al zijn geld verloren. Van het beetje dat hij hun nog gaf hadden ze de huur voor hun huis in het centrum niet meer kunnen betalen. Ze hadden nog een tijdje in een goedkoop motel gezeten en waren toen in een van de zeventig armoedige trailers aan de rand van Claymont getrokken.

In het begin had Francis het daar verschrikkelijk gevonden, maar inmiddels kon het hem niets meer schelen. Af en toe zag hij wel dat de politie iemand arresteerde of dat er bij een vechtpartij iemand halfdood werd geslagen, maar een jongen zoals hij, ruim een meter negentig lang en met een getraind lijf, redde zich hier wel. En er woonden ook aardige, normale mensen, zoals zijn buurjongen Toby Miller, die van alles deed om zijn zusjes te kunnen onderhouden. Ook hij droomde ervan hier ooit weg te gaan, naar Williamsburg. Daar wilde hij een kroeg opzetten, een vrouw ontmoeten en een nieuw leven beginnen. Het punt was alleen dat iedereen hier op een gegeven moment dat bepaalde gevoel kreeg. Sommigen op hun twaalfde, anderen op hun zestiende, een enkeling zelfs al vanaf zijn geboorte. Het gevoel dat je hier nooit meer wegwam.

Toen Francis die dag de hordeur van de trailer openduwde, was hij zo gelukkig als hij lang niet was geweest. *Anne-May Gardener*. Onder normale omstandigheden zou het contact tussen hem en haar zich tot een minimum hebben beperkt. Zij zou model zijn geweest en hij gewoon hij, bijvoorbeeld als avondmedewerker bij Wendy's. Ze zou bij de toonbank een salade en een cheeseburger bij hem hebben besteld.

Anne-May: 'Een salade en een cheeseburger graag.'

Francis: 'Alsjeblieft, dat is dan twee dollar negentig. Wil je niet liever het maxivoordeelmenu met friet voor drie tachtig?'

Anne-May: 'Nee, dank je.'

Daar zou het bij zijn gebleven, meer zouden ze niet te bespreken hebben gehad. Maar nu was ze opgenomen, een paar deu-

ren van de kamer van zijn moeder, en overduidelijk gek. Als hij geluk had mocht ze voorlopig niet weg en kreeg hij genoeg tijd om een gesprek met haar aan te knopen. Morgen zou hij meteen na school bij zijn moeder op bezoek gaan en dan Anne-May opzoeken om zijn excuses aan te bieden voor zijn gegluur, en dan zou hij zeggen dat zijn moeder ook was opgenomen en dat hij daar nogal ondersteboven van was, en dan kreeg ze misschien medelijden en wilde ze wel met hem praten. Oké, die truc met dat medelijden was nogal goedkoop, maar *who cares*, het ging erom dat hij in beeld kwam.

Francis ging naar zijn kamer, een klein vertrekje met een paar posters en een oude pc. De telefoon ging. Hij nam niet op, de meeste telefoontjes beloofden weinig goeds. Het kon het ziekenhuis zijn, of school, of nog erger, een ex-vriendje van zijn moeder. Na de scheiding had ze een tijdlang rijke gasten aan de haak geslagen, lyrische verhalen over hen opgehangen en van een betere toekomst gedroomd tot ze haar weer dumpten. De laatste tijd waren het alleen nog losers van wie sommigen het bij een politiecontrole waarschijnlijk wel konden schudden.

Een van hen, Derek Blake, was nadat zij het had uitgemaakt dronken langsgekomen om haar te lijf te gaan. Francis was toevallig ook thuis en had haar verdedigd. Derek was hem woedend aangevlogen, maar Francis was een goedgetrainde worstelaar, dus hij had hem snel tegen de grond gewerkt en hem een paar schoppen in zijn ribben verkocht. Daarna had hij hem bij zijn shirt gepakt en de trailer uitgegooid.

De telefoon ging nu al zeker een minuut. Geïrriteerd nam hij op.

‘Hé Frankie, met Nicky.’

Nu was hij blij dat hij toch had opgenomen. ‘Hé! Hoe gaat het?’

‘Het ziekenhuis heeft pa gebeld. Hij zegt dat mam weer opgenomen is.’

Nicky snotterde een beetje. Francis probeerde hem te troosten. Hij had nog maar weinig contact met zijn broertje, het was alweer weken geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien, op Nicky’s dertiende verjaardag.

Dat was volgens Francis de schuld van zijn stiefvader, Ryan Wilco. Toen hij drie was, had zijn moeder in een café de jonge advocaat uit Newark leren kennen. Ze trouwden al snel en zijn moeder werd zwanger van Nicky. Een tijdlang leek alles perfect. Veel weekenduitstapjes, gezellige maaltijden en een enorme kinderkamer waarin hij boven in het stapelbed sliep en Nicky beneden. Ze woonden in Jersey City. Maar vierenhalf jaar geleden waren zijn moeder en Ryan gescheiden. Ruzie, klachten over de alimentatie, het hele programma. Nicky was met zijn vader naar New York verhuisd en Francis en zijn moeder waren in Claymont terechtgekomen, volgens de brochure een ‘onderschatte stad in opkomst in het hart van New Jersey’, kortom een puist op de reet van de wereld. Zijn moeder had hier ‘iets nieuws’ willen opbouwen. ‘Wij tweetjes redden het wel,’ had ze tegen hem gezegd. Haar mantra. Een half jaar later werd ze voor het eerst opgenomen.

‘Pap zegt dat je wel bij ons mag komen als je wilt,’ zei Nicky.

Francis stak een sigaret op en nam een diepe trek. Hij schudde zijn hoofd. Weliswaar miste hij Ryan en had hij niets liever gewild, maar die tijd was voorbij. Jarenlang was Ryan een vader voor hem geweest, maar na de scheiding had hij zich van hem afgekeerd.

‘Het is oké. Ik blijf hier.’

‘Jammer. Dan hadden we kunnen basketballen. Ik kan al dunken. Vorige week heb ik met tien-drie van Jamie gewonnen.’ Van opwindning ging Nicky te snel praten.

‘Jamie Roscoe, jullie buurjongen? Maar die wint toch altijd van jou?’

‘Ja, vroeger!’

Francis stelde zich voor dat zijn broertje met de telefoon in zijn hand zat te stralen en glimlachte. Nicky bleef maar klein en iedereen begon zich zorgen te maken. Hij deed weliswaar alsof het hem niets kon schelen, maar Francis wist dat hij het vervelend vond. ‘Oké, afgesproken.’ Hij drukte zijn peuk uit. ‘Binnenkort kom ik langs en dan spelen we een potje. Waarschijnlijk maak je mij ook in. Je wordt zo langzamerhand veel te goed.’

Nicky hikte van plezier.

Toen ze hadden opgehangen, begon Francis op te ruimen. De spullen die zijn moeder naar zijn hoofd had gegooid, het smalle keukentje, de smerige wc. Hij repareerde ook de kraan. Dat gaf hem een goed gevoel, kapotte dingen weer aan de praat krijgen. Zijn kat kwam de keuken in; die had zijn stiefvader voor hem uit het asiel gehaald toen zijn moeder voor het eerst ziek werd. Ze streek langs zijn benen en miauwde; Francis miauwde terug. Zo praatten ze een tijdje samen – hij had graag willen weten waarover. Hij aaide haar over haar kop en schudde een portie droge brokjes in haar bakje. Terwijl ze at, haalde hij zijn krasloten uit zijn zak en kraste de vakjes open. Het spannendste moment van de dag: een paar seconden kunnen hopen op een miljoen, zodat hij hier weg kon. Maar er waren geen winnende getallen bij.

Die middag stak Grover zijn hoofd om de deur. ‘Daar ben je!’ zei hij en hij liet zich op de matras vallen. Grover Chedwick was zijn vroegere buurjongen en nog steeds zijn beste vriend, maar alle clichés over nerds leken op hem van toepassing. Zijn donkere haar was te kort, hij was lang, bleek en mager,

droeg een hoornen bril en keek altijd naar beneden, zodat zelfs kinderen van dertien hem uitlachten. Om onnaspeurlijke redenen liep hij ook 's zomers op zwarte laarzen en bovendien droeg hij altijd zo'n T-shirt met een quasi-lollige tekst erop, zoals 'FBI – Female Body Inspector'. Nu had hij een felrood exemplaar aan waar 'SAVE FERRIS' op stond.

'Hier.' Hij stak Francis een stapeltje papier toe. 'Ik heb je huiswerk voor je meegebracht, mocht je er zin in hebben.'

'Oké, bedankt.'

'Het was meer een retorische vraag.'

Grover praatte vaak langzaam, alsof zijn stem vertraagd werd afgespeeld, maar zijn gedachten stonden altijd op *fast forward*: hij was een IT-genie met een torenhoog IQ en hij haalde prachtige cijfers. Al twee softwarebedrijven hadden gevraagd of hij na zijn eindexamen bij hen wilde komen werken.

Hij aaide de poes. 'Wil je over je moeder praten, Francis?' vroeg hij voorzichtig. Het was een eigenaardigheid van Grover dat hij áltijd je naam erbij zei. Het leek hemzelf niet op te vallen. Hij was ook de enige die voluit 'Francis' zei, alle anderen zeiden Frank of Frankie.

'Nee hoor, bedankt, het gaat wel.'

Grover knikte. Hij klapte zijn laptop, die hij altijd bij zich had, open zodat ze *Unreal Tournament* konden spelen – zoals haast elke dag. Francis besepte wel hoe armzalig dat was, maar wat was het alternatief? Door een bevriend miljonairszootje op een zomers tuinfeest met mooie vrouwen uitgenodigd worden? Zo'n feest als in de film, waar je altijd wel ergens mensen hoort lachen en kurken hoort knallen; je gaat iets te drinken halen, praat met een heel stel idioten en staat dan ineens tegenover dat leuke meisje met wie je al de hele avond loopt te flirten, je praat wat met haar, ze pakt je bij je

mouw en zegt: 'Jij bent anders dan de rest', en het volgende moment kijk je haar aan, zet je glas neer en kust haar...

Bullshit, dacht Francis. Voor zoiets zouden zij tweeën in geen duizend jaar worden uitgenodigd, daarom heette die game ook *Unreal Tournament*. Vroeger had hij eigenlijk nooit problemen met meisjes gehad. Goed, hij was dan misschien niet de slimste van heel Claymont en kon zich geen dure kleren veroorloven, maar vóór zijn knieblesure had hij dus wel als worstelaar bij het schoolteam gezeten en hij was niet verlegen. Hij had altijd vriendinnetjes gehad zonder er veel moeite voor te hoeven doen. Maar nog voordat hij serieus met seks kon beginnen, sloeg de pech toe. In het weekend, als de meeste feestjes werden gegeven, moest hij haast altijd werken. Een positieve uitstraling schijnt voor vrouwen belangrijk te zijn, maar als hij tegenwoordig een meisje tegenkwam, kon hij alleen aan de witgeschilderde muren in de ziekenhuis-kamer van zijn moeder denken of aan het verdorde gras bij de trailer of aan het gevoel van onvermijdelijk falen als hij een proefwerk had... Dat droeg niet echt bij aan een positieve uitstraling.

Hij stak een peuk op en vermeldde terloops dat hij in het ziekenhuis een meisje had ontmoet.

'O ja?' Grover tikte geconcentreerd op zijn laptop. 'Je weet dat de eerste vier seconden de belangrijkste zijn. Dan beslist een vrouw of ze je wil.'

'Nou, de eerste vier seconden waren nogal... *middelmatig*.' Francis ramde ook op de toetsen. Zijn avatar hielp twee tegenstanders naar de andere wereld.

'Maar is zij dan ook ziek, Francis?'

Francis schokschouderde. Toen begon hij over Anne-May te vertellen. Eerst terughoudend, maar al snel klonk het alsof het weinig had gescheeld of ze waren in bed beland.

Grover slikte. Anders dan Francis had hij geen enkele ervaring met meisjes. Als iemand in zijn bijzijn een woord als 'tieten' of 'nat' liet vallen, bloosde hij. Er kwam nog nét geen stoom uit zijn oren, zoals bij een stripfiguur. Dat vond Francis grappig. Grover rukte zich minstens vijf keer per dag af, maar waarschijnlijk was hij als de dood voor echte seks. Niet dat daar ooit sprake van was geweest, god nee, in geen honderd jaar, hij kreeg het al benauwd bij het idee dat hij tegenover een naakte vrouw zou staan.

Dan nog liever *Unreal Tournament*.

Omdat Francis niet thuis wilde slapen, stapten ze in de tweedehands Chevy die Grover had gekregen toen hij zijn rijbewijs had gehaald. Zijn ouders waren welgesteld; zijn vader was eigenaar-directeur van Spin Technology, een bedrijf in antivirussoftware, en zijn moeder was beleggingsadviseur. Ze woonden in een withouten huis in een buurt waar de straten omzoomd waren door hoge ahornbomen en veelbelovende namen droegen zoals Lincoln Lane, Dublin Avenue of Seahaven Boulevard. Vóór de noodgedwongen verhuizing hadden Francis en zijn moeder schuin tegenover de familie Chedwick gewoond.

‘O, Frank, arme jongen,’ zei Grovers moeder. ‘Ik heb het gehoord, van Katherine.’ Ze sloeg een arm om hem heen. ‘Terry, Frank is er.’

Er klonk gestommel en Grovers vader – honderdtwintig kilo, baard, honkbalpet – verscheen in de deuropening. ‘Ach, Frankie!’ Hij klopte Francis op zijn schouder. ‘Een zware tijd, ik weet het. Maar je moeder knapt vast snel weer op.’

Francis knikte. Ja, het zou waarschijnlijk snel beter gaan. Het probleem was alleen dat het niet lang daarna ook weer slechter zou gaan, want ze leek nooit uit de Bermudadriehoek van mannen, bipolariteit en ziekenhuisopname weg te kunnen komen.

Die avond aten ze karbonade, aardappels en – voor wie wilde – sla. Francis keek naar Mr. en Mrs. Chedwick, die hun